

РЕШЕНИЕ

№ 5414

гр. София, 14.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Златка Илиева

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5648** по описа за **2020** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.

С решение от 24. 02. 2020 г. по НАХД № 12958 / 2018 г., Софийски районен съд, НО - 106 състав е отменил наказателно постановление (НП) № 1480 / 21. 11. 2017 г. издадено от началник отдел „Охранителна полиция” при СДВР, с което на Т. Н. Я., в качеството му на управител на [фирма] е наложена глоба в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 30, ал. 2, във връзка с чл. 45 от Закона за частната охранителна дейност.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от пълномощник на отдел „Охранителна полиция” при СДВР, с която се моли същото да бъде отменено като неправилно.

В съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Поддържа доводите изложени в писмения отговор. Представя допълнително писмени бележки. Претендира разноските по делото, съобразно представен списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото

показанията на свидетеля Н. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Касационната инстанция изцяло споделя фактическите и правни констатации на въззивния съд.

Установено е, че при извършената проверка на 27. 09. 2017 г., около 10.20 часа, в [населено място], в обект – Министерство на младежта и спорта, Т. Н. Я., в качеството си на управител на [фирма] – лице, извършващо дейност по чл. 5 от ЗЧОД, не е предприел необходимите действия и нее създал организация за задължителното уведомяване на гражданите чрез информационно табло, поставено на видно място, че при влизане и излизане от сградата подлежат на проверка.

На 01. 11. 2017 г. на Н. бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, връчен срещу подпис на същата дата.

Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП № 1480 / 21. 11. 2017 г. от началник отдел „Охранителна полиция” при СДВР.

При тази фактическа обстановка, настоящият състав споделя изцяло констатациите на СРС, че в случая не е осъществен състава на конкретното административно нарушение, поради което издаденото НП следва да се отмени.

Съдът не споделя твърдението в касационната жалба, че въззивното решение е неправилно и необосновано.

Правилни са изводите на въззивната инстанция. Разпоредбата на чл. 30, ал. 2 от ЗЧОД (отм.) вменява задължение за юридическите лица, които осъществяват дейностите по чл. 5 от закона. Жалбоподателят не се явява такова задължено лице и АНО неправилно е приел в АУАН и в НП, че Я., в качеството му на управител на [фирма] е отговорен за поставянето на информационните табла. Не може да възникне административнонаказателна отговорност за управителя на дружеството, тъй като всички негови действия и бездействия се осъществяват в качеството му на управителен орган, а не са от негово име и за негова сметка. Последниците от неговата дейност настъпват за дружеството и следва санкционирането да бъде за юридическото лице. Действително в чл.24, ал.2 от ЗАНН е предвидено за административни нарушения, извършени при осъществяване на дейността на предприятия, учреждения и организации, отговарят работниците и служителите, които са ги извършили, както и ръководителите, които са наредили или допуснали да бъдат извършени. По отношение на ръководителите, какъвто е жалбоподателят, законът предвижда допустителство и подбудителство, но те са наказуеми, само ако в съответният нормативен акт е предвидено това – чл. 10 от ЗАНН. Тъй като в настоящият случай, в ЗЧОД не е предвиден състав за допустителство и предвид императивния характер на чл.10 от ЗАНН, то разпоредбата на чл.24, ал.2 от ЗАНН е неприложима.

При така установеното, касационният съд намира, че обжалваното решение, е законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила.

В същото време, неоснователно е възражението в касационната жалба, за неправилно определен размер на разноските по НАХД № 12958 / 2018 г. Видно е, че направените по делото разноски са поискани, както в проведеното съдебно заседание, така и в представените писмени бележки, като такива разноски са искани и във всяка една от проведените инстанции. Действително, към момента на приключване на устните състезания по делото, не е било в сила изменението в ЗАНН, предвиждащо

присъждане на разноси, но нормата чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, е действаща към момента на постановяването на съдебния акт. В този случай от страна на СРС е спестено на страните да водят ново дело за присъждането на разноси, като такова съобразно съдебната практика е допустимо, доколкото се приема, че направените разноси са пряка и непосредствена последица от издаденото незаконосъобразно НП. От друга страна, безспорно са доказани и извършените разноси, като за всяка една от инстанциите има приложен (противно на твърденията в кас. жалба, че няма такива) договор за правна защита и съдействие по конкретното дело и посочена, като внесена в брой сума от 300 лв., поради което правилно са присъдени разноси в размер на 900 лв.

Основателно, при този изход на спора, е искането на ответника по касация за присъждане на разноските по настоящото дело, които са в размер на 300 лв. съобразно представения договор за правна защита и съдействие, в който е посочено, че същите са заплатени в брой.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - XV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 24. 02. 2020 г. по НАХД № 12958 / 2018 г., на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 106-ти състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи – [населено място], [улица], да заплати на Т. Н. Я. от [населено място], [улица], ап. 8, ЕГН [ЕГН], направените по настоящото дело разноси в размер на 300 (триста) лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.